

TOP SECRET

[ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: Χέλγκα Τσεπ-Λαρούς]

«Ο σύζυγός μου 40 χρόνια πριν είχε επισημάνει τους κινδύνους»

Ο Λίντον Λαρούς (Lyndon Hermyle LaRouche, Jr.) -γεννηθείς στις 8 Σεπτεμβρίου 1922 και βετεράνος του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου- είναι ένας από τους πιο καταξιωμένους Αμερικανούς πολιτικούς ακτιβιστές και ιδρυτής του κινήματος LaRouchePAC, το οποίο αποτελεί ένα επιτυχημένο ιδιωτικό δίκτυο πληροφοριών και πολιτικής δράσης και στις δύο πλευρές του Ατλαντικού.

στον ΝΙΚΟ ΛΑΟ

Κυβερνητικοί αξιωματούχοι της Κίνας, της Ιταλίας και της Ρωσίας έχουν εκφράσει την εκτίμησή τους για τις οικονομικές αναλύσεις του Λαρούς και ειδικά για τις προβλέψεις του ότι η ανεξέλεγκτη χρηματοοικονομική κερδοσκοπία θα κατέληγε σε μείζονα κρίση, όπως και έγινε στη δεκατία του 2000. Ο Λίντον Λαρούς είναι από τους πρωτεργάτες πρωτοπο-

ριακών ιδεών, όπως η δημιουργία διαστημικών όπλων και η αξιοποίηση της πυρηνικής σύντηξης, θέματα επί των οποίων έχει συνεργαστεί τόσο με την Ουάσινγκτον όσο και με τη Μόσχα. Μάλιστα λειτούργησε και ως «ενδιάμεσος» μεταξύ της κυβέρνησης Ρίγκαν και του Κρεμλίνου επί αυτών των ζητημάτων.

Η σύζυγος του Λίντον Λαρούς είναι η Χέλγκα Τσεπ-Λαρούς (Helga Zepp-LaRouche), Γερμανίδα, πρόεδρος και ιδρύτρια του Ινστιτούτου Σίλερ (Schiller Institute), το οποίο εδρεύει στο Βιομπάντεν -στη Γερμανία- και αποτελεί βασικό βραχίονα του διεθνούς δικτύου Λαρούς. Στο πλαίσιο συνεδρίων του Ινστιτούτου Σίλερ, του διεθνούς δικτύου Λαρούς, του διεθνούς δικτύου Kairological Society και άλλων παρόμοιων think-tanks στη Βαυαρία έχουμε την ευκαιρία να ανταλλάσσουμε απόψεις για σημαντικά πολιτικά, οικονομικά και πολιτιστικά ζητήματα του δυτικού κόσμου.

Σήμερα σε αυτήν τη στήλη της εφημερίδας μας συζητούμε με τη Χέλγκα Τσεπ-Λαρούς, εκπρόσωπο του δικτύου Λαρούς και του think-tank Schiller Institute, για να μας αναπτύξει τις απόψεις της σχετικά με την τρέχουσα κρίση και το παγκόσμιο σύστημα.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση και ειδικά η Ευρωζώνη παραμένουν εγκλωβισμένες στις απογοητευτικές συνέπειες τεράστιων κρατικών προγραμμάτων λιτότητας και πολιτικών διάσωσης. Επίσης οι ΗΠΑ βρίσκονται και αυτές σε δύσκολη οικονομική κατάσταση. Ποιες είναι οι κυριότερες αιτίες της ύφεσης στην Ευρωζώνη και τις ΗΠΑ και πώς η Ευ-

ρωπαϊκή Ένωση και οι ΗΠΑ μπορούν να αρθρώσουν μια ικανή πολιτική κοινωνικοοικονομικής ανάπτυξης;

Ολόκληρη η διατλαντική περιοχή αντιμετωπίζει σήμερα μια γενική κατάρρευση που είναι η τελευταία φάση μιας αλλαγής παραδείγματος, η οποία έχει τις ρίζες στην υπονόμευση της πολιτικής του Φράνκλιν Ντέλανο Ρούσβελτ (Franklin Delano Roosevelt) η οποία υπονόμευση άρχισε από τον Χάρι Τρούμαν (Harry S. Truman). Αλλά η πλήρης απομάκρυνση από το μοντέλο παραγωγής που βασίζεται στην επιστημονική και τεχνολογική πρόοδο χάριν του μονεταρισμού και της ιδέας ότι «το χρήμα παράγει χρήμα» συνέβη με την κατάργηση του συστήματος Bretton Woods από τον Ρίτσαρντ Νίξον (Richard Milhous Nixon), με τη δημιουργία των ανεξέλεγκτων υπεράκτιων αγορών (offshore markets) και με την υιοθέτηση του συστήματος των κυμαινόμενων συναλλαγματικών ισοτιμιών στις 15 Αυγούστου 1971.

Ο μοναδικός

Ο σύζυγός μου Λίντον Λαρούς έχει καταγραφεί ως ο μόνος οικονομολόγος εκείνης της εποχής που από τότε είχε ισχυριστεί ότι εκείνη η απόφαση εμπειρείχε τον κίνδυνο μιας νέας ύφεσης και του φασισμού εάν δεν συνέβαινε μια διόρθωση της πορείας. Η περαιτέρω απορρύθμιση του χρηματοοικονομικού συστήματος επέληθε τη δεκαετία του 1990, αφότου ο Άλαν Γκρίνσπαν ανέλαβε τη θέση του επικεφαλής της Federal Reserve το 1987, και κορυφώθηκε με την κατάργηση του Νόμου Glass Steagall το 1999. Από εκείνη την εποχή και μετά έχει φυτρώσει σαν τους μύκητες μια απορρυθμισμένη αγορά παραγώγων (derivatives), δηλαδή μια αγορά εικονικών περιουσιακών στοιχείων, η οποία έχει γίνει πλέον μεγαλύτερη από την πραγματική οικονομία του κόσμου.

Η επιβολή του ευρω-συστήματος ως το «τίμημα για τη γερμανική ενοποίηση» δεν έγινε ποτέ με την πρόθε-

Η Γερμανίδα πρόεδρος και ιδρύτρια του Ινστιτούτου Σίλερ αναπτύσσει τις απόψεις της σχετικά με την τρέχουσα κρίση, το παγκόσμιο σύστημα και προτείνει διεξόδους

ση να δημιουργηθεί μια ευμερούσα ευρωπαϊκή οικονομία, αλλά με την πρόθεση να οπισθοδρομήσει η Ευρώπη σε μια φεουδαρχική, αποβιομηχανοποιημένη κατάσταση υπό μια υπερεθνική δικτατορία, όπως αποκαλύπτεται από διάφορες παραδοχές που έχουν κάνει ο Τζουλιάνο Αμάτο (Giuliano Amato), ο Ζακ Αταλί (Jacques Attali) ή και ο Κλοντ Γιουνκέρ (Claude Juncker). Η τρέχουσα κρίση στην Ευρωζώνη δεν είναι ένατύχημα που συνέβη σε μια κατά τα άλλα καλοπροαίρετη πολιτική, αλλά είναι το αποτέλεσμα μιας σκόπιμης πολιτικής «αλλαγής καθεστώτος» (regime change) μακριά από τα κυρίαρχα έθνη-κράτη προς μια φεουδαρχική δικτατορία, στο πλαίσιο της οποίας η Ευρωπαϊκή Ένωση έγινε ο νέος εταίρος μιας αυτοκρατορίας στην οποία κυριαρχεί ο αγγλοαμερικανικός παράγοντας, που είναι ένα ακόμη όνομα για τη σημερινή «παγκοσμιοποίηση».

Όλοι οι ευρωπαϊκοί λαοί έγιναν τα θύματα αυτής της πολιτικής. Ο ελληνικός λαός έχει υποστεί προφανώς το μεγαλύτερο πλήγμα, αλλά και η Γερμανία οδεύει προς καταστροφή.

Όταν η κατάρρευση της δευτερογενούς αγοράς ακινήτων στις ΗΠΑ αποκάλυψε την τοξική μόλυνση του διατλαντικού τραπεζικού συστήματος, οι διατλαντικές κυβερνήσεις αποφάσισαν να μετατρέψουν σε κρατικό χρέος το ιδιωτικό χρέος που είχε συσσωρευτεί εξαιτίας του χρηματοοικονομικού τζόγου. Όλα τα τρισεκατομμύρια δολαρίων, ευρώ, στερλινών και γεν που έχουν διοχετευθεί στο απελπιστικά «άρρωστο» χρηματοοικονομικό σύστημα από εκείνον τον καιρό και μετά ποτέ δεν ωφέλησαν τους λαούς των διάφορων χωρών, αλλά προορίζονταν απλώς να κρατήσουν στη ζωή το υψηλού κινδύνου μοντέλο καζίνο που ακολουθούσε ο τραπεζικός τομέας, κερδοσκοπώντας εναντίον των ιδίων των εθνών που σήκωναν τα βάρη των πακέτων λιτότητας που επιβλήθηκαν από την Τρόικα και τις κυβερνήσεις, που ήταν υπεύθυνες για τη μετατροπή του ιδιωτικού χρέους σε κρατικό χρέος. Τώρα η πραγματική οικονομία, η εργασία, το σύστημα υγείας, οι θεσμοί κοινωνικής πρόνοιας έχουν σχεδόν αποδομηθεί, ενώ μια υπερπληθωριστική ρευστότητα έχει συσσωρευτεί στον χρηματοοικονομικό τομέα έτοιμη να εκραγεί διατλαντικά, όπως συνέβη στη Γερμανία μεταξύ